

Guia de Lectura Fàcil de l'exposició «En Diàleg: Museu i Col·lecció»

museu. (Del llat. *mūsēum*). m. Un museu és una institució sense ànim de lucre, permanent i al servei de la societat, que investiga, col·lecciona, conserva, interpreta i exhibeix el patrimoni material i immaterial. Oberts al públic, accessibles i inclusius, els museus fomenten la diversitat i la sostenibilitat. Amb la participació de les comunitats, els museus operen i comuniquen ètica i professionalment, oferint experiències variades per a l'educació, el gaudi, la reflexió i l'intercanvi de coneixements.

Definició de museu actualitzada per l'ICOM el 24 d'agost de 2022

Planta 0. Espai A

Del 31 de gener al 5 de maig de 2024

Català

Índex

- Presentació de l'exposició
«En Diàleg: Museu i Col·lecció» 2-3
- La divinitat del paisatge: 1890-1930 4-7
- Signes de canvi:
Les avantguardes històriques /
El retorn a l'ordre. 1900-1945 8-11
- Europa. Llibertat i resistència:
1945-1979 12-19
- El ressorgiment de la pintura:
1980-1999 20-23
- Títols originals de les obres 24-26

Presentació de l'exposició «En Diàleg: Museu i Col·lecció»

El 30 de gener de 2024, Es Baluard Museu compleix 20 anys.

L'exposició «En Diàleg: Museu i Col·lecció» celebra aquest aniversari mostrant 150 obres seleccionades de la col·lecció pròpia del Museu.

A la planta 0 s'exposen obres en ordre cronològic, des de 1890 fins a 1999. Es tracta de fer un recorregut per l'art d'aquest període a les Illes Balears, Espanya i Europa. I també pels nous **moviments artístics** que apareixen com el paisatgisme, les avantguardes, l'art informal o l'art conceptual, entre d'altres. Cada moviment artístic suposa una manera diferent de fer art i també d'entendre el món.

Just abans d'entrar a l'exposició trobam una intervenció artística de Tonina Matamalas que explica la història del museu i de l'entorn patrimonial que l'envolta.

En alguns punts del recorregut s'ha col·locat aquest símbol:

Aquest símbol significa que ens trobam davant 2 obres separades per 30, 50 o més de 100 anys que estableixen un diàleg.

Posar juntes aquestes 2 obres ens serveix
per veure com artistes de diferents èpoques
treballen temes semblants.
I ens permet reflexionar sobre les semblances
i diferències que es poden apreciar.

La divinitat del paisatge: 1890-1930

El gènere del paisatge és el gran protagonista de la pintura del segle XIX.

Abans el paisatge només era el fons de pintures d'altres temàtiques. Per exemple, d'un quadre de temàtica religiosa. Però no era un tema en si mateix.

El protagonisme que aconsegueix ara el paisatge es deu a 2 motius principals:

- El triomf del **Romanticisme** a Europa que es caracteritza pel gust per la natura i l'exotisme de països llunyans.
- La publicació de molts de llibres de viatges. Així les Illes Balears es conegueren per tota Europa gràcies a les obres de **George Sand** i de **l'arxiduc Lluís Salvador**.

George Sand va viure l'hivern de 1839 a la Cartoixa de Valldemossa amb el compositor Frédéric Chopin. George Sand va explicar la seva experiència amb la societat mallorquina de l'època al llibre "Un hivern a Mallorca".

L'arxiduc Lluís Salvador és reconegut com un dels fundadors del turisme balear perquè va recórrer les illes, va comprar grans propietats i va donar a conèixer, a Europa, el seu paisatge i la seva cultura.

Des de principis del segle XX
arriben molts d'artistes a Mallorca,
sobretot des de Catalunya i des d'Amèrica del Sud.

Aquests artistes pinten molts de paisatges de l'illa.
Experimenten amb el color i la llum
i creen nous llenguatges i noves maneres de pintar.

Mallorca es converteix en un centre de referència,
a nivell espanyol i europeu, de la pintura de paisatge.

Els artistes mallorquins tenien una formació
més acadèmica i tradicional.
És a dir que pintaven segons les normes clàssiques.
Però en aquest període també es deixen influir
per la manera de pintar dels artistes vinguts de fora.

Algunes obres destacades de l'àmbit són:

Títol i any: Posta de sol, ca. 1903
Autor: Joaquim Mir

Aquesta obra ens mostra una cala mallorquina. Un paisatge solitari fet amb colors molt contrastats.

En algunes zones concretes la pinzellada de l'autor fa que sembli que mirem un quadre d'art abstracte.

Joaquim Mir va realitzar aquest quadre per decorar el menjador del **Gran Hotel**.

El menjador del Gran Hotel es va decorar amb 7 quadres de paisatges mallorquins. 3 encarregats a Joaquim Mir i 4 a Santiago Rusiñol.

Joaquim Mir era un pintor català. Arribà a Mallorca al 1900 i es va sentir molt atret per la Serra de Tramuntana.

Títol i any: [Pi de Formentor](#), ca. 1922
Autor: Hermen Anglada-Camarasa

L'obra, pintada al Port de Pollença, mostra un pi majestuós, de branques poderoses. Predomina el color i la captació de la llum mediterrània amb una pinzellada ràpida i densa.

Anglada-Camarasa, pintor català que residí a Mallorca, sentí predilecció pels racons petits i pels arbres solitaris, especialment els pins.

Els pins són un símbol de força i lluita contra els problemes i les adversitats.

El títol de l'obra fa referència al poema de Miquel Costa i Llobera «El pi de Formentor» (1875).

Títol i any: Son Moragues. Sa Muntanyeta, 1903
Autor: Santiago Rusiñol

L'obra mostra els jardins
de la finca de Son Moragues.
Aquesta finca va ser propietat
de l'Arxiduc Lluís Salvador.

L'artista català Santiago Rusiñol
sovint pintava jardins.
Li agradaven especialment
els jardins de Valldemossa
com els de la finca de Son Moragues.

Títol i any: [La senda y la trama #18](#), 2014
Autor: Javier Vallhonrat

Aquesta obra és una fotografia.
L'artista ens mostra
un racó de la Serra de Tramuntana
amb els noms científics
de les espècies vegetals que hi trobam.

Javier Vallhonrat fa
els mateixos recorreguts,
per la Serra de Tramuntana,
que va fer l'arxiduc en el seu temps.

Aquestes 2 obres són de diferents èpoques
i també utilitzen diferents mitjans: la pintura i la fotografia.
Però tenen en comú que relacionen
la Serra de Tramuntana, la figura de l'arxiduc Lluís Salvador
i el tema del paisatge.
Uneixen 3 homes viatgers i amants del paisatge natural:
els artistes Santiago Rusiñol i Javier Vallhonrat i l'arxiduc Lluís Salvador.

Signes de canvi: Les avantguardes històriques / El retorn a l'ordre. 1900-1945

Durant les primeres dècades del segle XX,
París era el centre capdavanter en art contemporani.
Allà es reunien gran quantitat d'artistes
i hi trobam dues tendències:

1. Els moviments d'avantguarda
2. El retorn a l'ordre

1. Els moviments d'avantguarda
són un conjunt de moviments artístics
molt innovadors i provocadors que rompen
amb les formes clàssiques de pintar.

A l'exposició hi tenim representat el **cubisme**.

Títol i any: Bodegón con frutero,
botella y vaso, 1918
Autora: María Blanchard

Es tracta d'una obra cubista.
Els artistes cubistes
creen una nova forma
de representar les figures.
Observen i analitzen les figures
en plànols i els fragmenten en bocins.
Després traslladen aquests bocins
als quadres.
El resultat formal és la combinació
de fragments d'una figura
des de diferents punts de vista.
En aquest cas tenim un bodegó
que ens mostra una botella, una fruitera
i un tassó damunt una taula.

L'anomenada tendència del **retorn a l'ordre** pretén tornar a les formes clàssiques de l'art però sense oblidar la modernitat. Sovint es centren en la representació de la figura humana.

Títol i any: Desnudo femenino, ca. 1932
Autor: Archie Gittes

Aquesta obra mostra un nu femení.

L'autor, natural d'Estats Units, la va fer a Mallorca després de passar un temps a París.

Va ser considerada una pintura molt atrevida per a la societat mallorquina de l'època

Títol i any: [Esbós per a bussejadors \(fons groc\) \(1r estat\)](#), 1941
Autor: Fernand Léger

Es tracta del primer esbós d'una obra posterior de gran format. L'obra representa un grup de submarinistes.

Les franges blava, groga i vermella remarquen la verticalitat de l'obra. El moviment que transmet l'obra es destaca a través dels cossos entrellaçats i submergits dins l'aigua.

Títol i any: Esperant els nuvis,
ca. 1910

Autora: Pilar Montaner de Sureda

L'obra mostra una típica escena de principis de segle XX: dones joves esperant els nuvis. D'aquesta manera es representa la tradició, la moral i el protocol que es considerava que s'havia de seguir.

Pilar Montaner de Sureda va ser una dona avançada al seu temps. Va ser molt activa a l'àmbit artístic en una època dominada pels homes i molt limitada per a les dones.

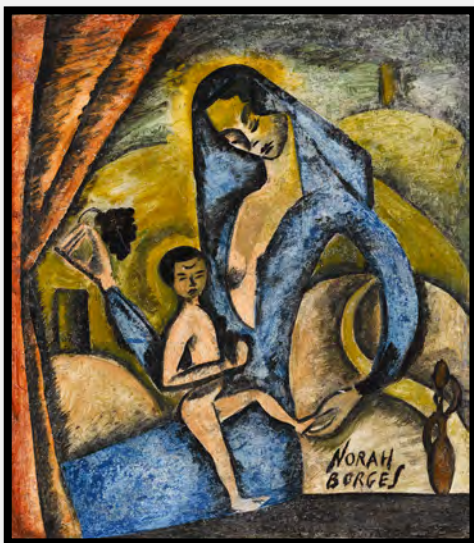
Títol i any: [Mentira nº3](#).
[Sèrie «300 mentiras»](#), 2009

Autora: Pilar Albarracín

Quatre dones retratades d'esquena observen algun esdeveniment que té lloc al carrer. Tres de les dones duen una creu a l'esquena. Aquest símbol fa referència a la situació que han patit les dones al llarg de la història: silenciades, anònimes i marcades.

Aquesta foto no és una escena real.
És una composició que va fer l'artista per denunciar la situació de les dones.
No és una escena real però ho podria ser perfectament.

L'espera de la dona és el tema que uneix les dues obres.
El paper de la dona és passiu en les dues obres.
D'aquesta manera les 2 artistes, cada una des de la seva època i realitat, han volgut denunciar com al llarg de la història les dones han estat silenciades.
Se'ls hi ha imposat el seu destí, la forma com havien de viure.
Han estat més espectadores que protagonistes.

Títol i any: Sense títol, ca. 1920
Autora: Norah Borges

Aquesta obra era una pintura mural que estava a l'Hotel del Artista de Valldemossa. Es tracta d'una Verge amb l'infant Jesús.

Amb aquesta obra s'introdueix la pintura de les avantguardes a Mallorca.

L'artista és germana de l'escriptor Jorge Luis Borges. La família d'origen argentí visqué a Mallorca entre 1919 i 1921.

Títol i any: [La família A. Sèrie «Vuit Lliçons sobre el buit amb un final feliç»](#), 2008
Autora: Marina Abramović

Aquesta obra és el retrat d'una mare i un infant. La mare és la pròpia artista i l'infant va vestit de soldat. És una crítica a l'excés de violència que hi ha a la societat. A través dels mitjans de comunicació i els videjocs, els infants estan molt exposats a la violència.

Aquestes dues obres tenen en comú la composició i la temàtica. Totes dues mostren una mare amb el seu infant. La primera des del sentiment religiós. La segona adopta la postura i la manera tradicional de representar la Verge amb l'infant. Ho fa per convidar-nos a reflexionar sobre la violència a la nostra societat.

Europa. Llibertat i resistència: 1945-1979

Després de la Segona Guerra Mundial, Europa està destrossada. Només França manté la seva importància artística a nivell internacional. Una de les figures més destacades dels nous moviments artístics que es desenvolupen a París és l'espanyol Pablo Picasso.

L'any 1947, Picasso va visitar el taller Madoura de ceràmica situat a Vallauris (França). A partir d'aquest moment va començar a experimentar amb la ceràmica.

Picasso utilitza plats i gerres com a superfície pictòrica. En alguns casos també manipula les formes per crear-ne de noves, com en aquesta obra:

Títol i any: [Mussol](#), 1968
Autor: Pablo Picasso

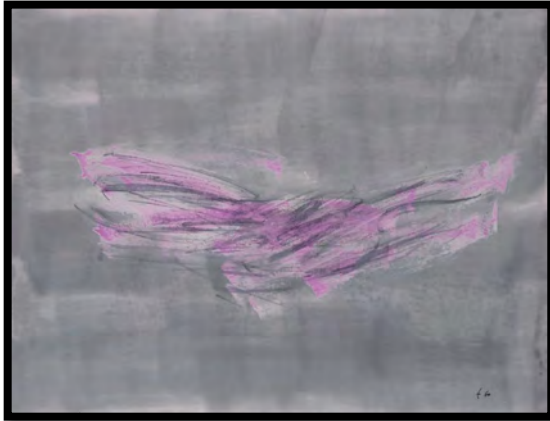
L'artista va curar i cuidar un mussol ferit. A partir d'aquesta experiència, el mussol serà tema de moltes obres ceràmiques.

Picasso experimenta molt amb la forma d'aquest ocell.

A partir de 1945 s'estén a França
un moviment anomenat **Informalisme**
que es caracteritza
per una pintura abstracta i no geomètrica.

L'Informalisme experimenta
amb el gest i amb els materials.

- El gest: es dona importància al traç espontani.

Títol i any: [Sense títol](#), 1960
Autor: Jean Fautrier

- La matèria: s'experimenta amb diferents textures
i materials com terra o arena.

Títol i any: [En el bosc](#), 1955
Autor: André Masson

Aquesta obra combina gestualitat i matèria.
Fa referència a un paisatge de bosc.
Si ens hi fixam bé hi podem veure
fragments d'animals
amagats entre els traços de pintura.

El context espanyol està marcat per la dictadura de Franco.
Fou una època de repressió i dificultats econòmiques.
Aquesta dura situació es reflexa també a l'art.

Títol i any: [Cuadro 160 II](#), 1961
Autor: Manolo Millares

L'ús de la tela foradada
i els colors blanc i negre
posen de manifest
l'angoixa de l'autor
per la situació del país.

Títol i any: [Sense títol](#), 1970
Autor: Josep Guinovart

L'obra és un collage
amb diferents capes.
Agafa elements
del Guernica de Picasso
i vol ser una crítica
a la situació social i política d'Espa-
nya.

Joan Miró

L'artista català està molt lligat a Mallorca
i s'hi queda a viure definitivament a partir de 1956.

Miró tenia un esperit inquiet,
li agradava provar i experimentar.
Per això al llarg de tota la seva obra
trobam diferents llenguatges artístics.

Per la importància de la seva obra
i vinculació amb Mallorca,
Joan Miró mereix un apartat especial
dins aquest recorregut.

Entre les obres exposades tenim:

Títol i any: [«Sèrie Mallorca»](#), 1973

Autor: Joan Miró

La sèrie està formada per 9 gravats.

Joan Miró fa aquests gravats
en homenatge a Mallorca.
Se sent molt lligat a l'illa
perquè sa mare era mallorquina
i de petit hi passava temporades.

Més tard vindrà a viure a Palma.

Títol i any: [El Abanderado](#), 1977

Autor: Joan Miró

Joan Miró estava meravellat per l'obra de teatre "Ubú Rei" del francès Alfred Jarry.

I a partir d'aquesta obra va crear una sèrie de figures i personatges.

Posteriorment Miró col·labora amb el grup de teatre "La Claca" que s'inspira en aquestes figures per crear "Mori el Merma".

Aquesta obra de teatre es va estrenar a Palma al 1978

i era una crítica a la dictadura franquista.

L'Abanderat és un dels personatges.

Títol i any: [Cavalls en fuga del vol de l'ocell terror](#), 1976

Autor: Joan Miró

Joan Miró pinta, amb el seu estil tan personal, damunt un paisatge on ja hi havia els cavalls.

El traç negre és l'ocell terror que per Miró simbolitza la figura del dictador Francisco Franco.

Aparició de nous llenguatges

Als anys 60 i 70 apareixen noves i poderoses eines de creació artística:

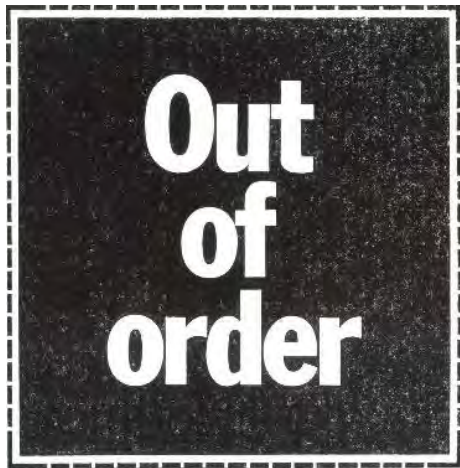
- El **món de la imatge** amb el desenvolupament de la fotografia i l'aparició del vídeo.
- La **cultura de masses** que sorgeix de la televisió, el cine o la publicitat.

Es consolida la fotografia
i sorgeixen nous llenguatges artístics
com el videoart o la **performance**.

La **performance** és un llenguatge artístic basat en l'acció.

Es cerca la relació amb el públic
i és una obra d'art efímera,
només dura el temps
que es mostra davant uns espectadors.
Tot i que sovint es fan fotos i vídeos
de les performances que es realitzen.

En tots aquests moviments artístics
està molt present la protesta política i social.
També es critiquen els estereotips.
És a dir, aquelles idees que es tenen
d'un col·lectiu de persones
basades en velles creences
i que sovint no són certes.

Títol i any: [Fora de servei](#), 1971
 Autor: Joan Rabascall

Aquesta obra s'apropia i manipula una imatge dels mitjans de comunicació. "Out of order" significa "fora de servei" en anglès. Aquesta expressió s'utilitza per assenyalar que alguna cosa no funciona. En aquest cas, l'artista fa una crítica als mitjans de comunicació

Títol i any: [Sense títol](#), 1973
 Autor: Antoni Miralda

En aquesta obra podem observar com un exèrcit de soldats de jugueta pugen per damunt una escultura d'estil clàssic.

L'escultura és una còpia de l'obra "Cupido amenaçant" realitzada per Falconet al 1758.

D'aquesta manera, Antoni Miralda mostra la seva preocupació per les guerres i la violència.

Títol i any: [Artista a la feina](#), 1978, còpia 2014

Autor: Mladen Stilinović

L'obra mostra una sèrie de fotografies

d'una performance:

l'artista dormint!

D'aquesta manera

vol reivindicar

la necessitat de descansar,

també en el món de l'art.

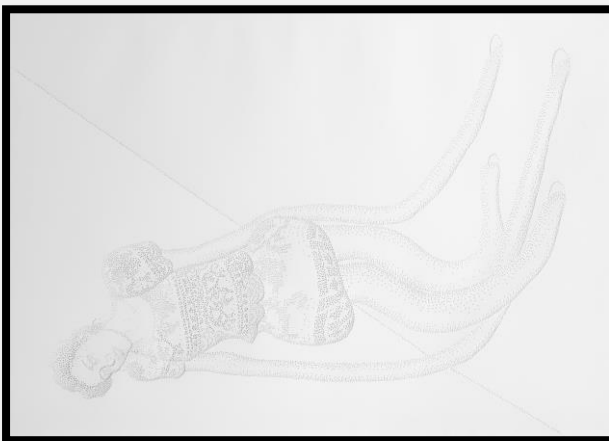
Títol i any:

[Una dona: un mirall.](#)
[Una dona és un mirall per un](#)
[home](#), 1975-1978

Autora: Francesca Woodman

Es tracta d'un autoretrat de l'artista.
Sovint es retrata de manera borrosa,
difuminada o fragmentada.
Només es veuen algunes parts.

La intenció dels seus retrats
és la recerca de la identitat.
Reflexionar sobre "qui som?"

Títol i any: Sèrie L'oblit, 2009

Autora: Amparo Sard

Els dibuixos estan realitzats
a partir de petites perforacions
en el paper.
Volen transmetre fragilitat,
dolor i oblit.

Les dues sèries d'obres
tenen en comú
el treball a partir del cos femení
i la seva fragmentació.
Són representacions un poc inquietants,
transmeten fragilitat i recerca de la identitat.

El ressorgiment de la pintura: 1980-1999

En els anys 60 i 70,
amb l'aparició del vídeo, la performance
i l'art conceptual,
la pintura havia quedat un poc
en segon pla.

A la dècada de 1980
la pintura recupera el protagonisme
al món artístic.
També sorgeix el desig
d'allunyar la pintura
dels temes polítics, socials o tecnològics.

En aquest període conviuen 2 propostes:

1. De caràcter figuratiu
2. De caràcter abstracte

1. Entre les propostes de caràcter figuratiu trobam:

Títol i any: [Adán i Eva](#), 1980
Autor: Ferran García Sevilla

En aquest díptic veiem
a Adán i Eva,
els dos personatges bíblics
relacionats amb l'origen
de la humanitat.

Adán i Eva estan representats per formes d'influència primitiva
i amb traçats ràpids.
En aquesta obra també s'utilitza
la tècnica del degoteig,
característica
de l'art postmodern.

Títol i any: [Quinze forats](#),
1987
Autor: Miquel Barceló

Quinze forats és una pintura
que pertany
a la famosa sèrie «Forats».
Representa un fragment
de terra
amb l'única presència
dels 15 forats
repartits per tot el quadre.
Aquí Barceló s'interessa
pel gènere del paisatge
i experimenta a partir
del buit.

L'ús de diferents materials
i textures dona força
a la profunditat
i tridimensionalitat del quadre.

2. Entre les propostes abstractes trobam:

Títol i any: [Sense títol](#), 1989

Autor: José María Sicilia

L'artista experimenta amb la matèria, la textura i la seva relació amb la llum.

En aquest quadre, José María Sicilia parteix d'una superfície blanca i utilitza pasta acrílica mesclada amb cera. El resultat és una textura rica en matisos que dona profunditat i també crea diferents efectes produïts per la llum.

Títol i any: Sense títol, 1984

Autor: José Manuel Broto

Aquesta pintura es basa més en el gest. Tot i així també combina el traç amb un apunt a la geometria representat pel cub.

Títol i any: Sense títol, 1995

Autor: Ramon Canet

En aquest cas predomina la geometria per damunt del traç.

Títol i any:

[Piedra blanca sobre
piedra negra](#), 1989

Autor: Miquel Barceló

Com a l'obra Quinze forats,
l'artista segueix experimentant
amb el paisatge
a través de la matèria i les textures.

En aquesta obra podem observar
com el paisatge cada vegada
és més simple.

Es centra en la llum i les transparències.

Aquesta simplificació es fa encara més forta
quan Miquel Barceló viatja a Àfrica.

A partir d'aquest moment començarà la sèrie de pintures blanques.

Títol i any: Moruapula (el/la que doma la
pluja), 2016

Autora: Dineo Seshee Bopape

L'artista és sud-africana
i a la seva obra combina:
tradicions, rituals i la visió del món de la
seva cultura.

Per mostrar tot això combina
diversos materials i noves tecnologies
com vídeo, llum o so.

En aquesta obra trobam estructures metàl·liques,
llums, miralls i altres elements
que ens remeten a l'univers de Sudàfrica.

Les 2 obres tenen en comú

l'aproximació al continent africà.

En el cas del mallorquí Miquel Barceló

des de la fascinació pel paisatge vist des d'Occident.

En el cas de Bopape des de l'arrelament, els rituals

i l'espiritualitat de les tradicions africanes.

Títols originals de les obres

Joaquim Mir, *Posta de sol*, ca. 1903, oli damunt tela, 280x190 cm.

Hermen Anglada-Camarasa, *Pi de Fomentor*, oli damunt taula, 63x49 cm.

Santiago Rusiñol, *Son Moragues. Sa Muntanyeta*, oli damunt tela, 83x56 cm.

Javier Vallhonrat, *La senda y la trama #18*, impressió damunt paper Hahnemühle adherit damunt dibond, 115x180 cm.

María Blanchard, *Bodegón con botella, frutero y vaso*, 1918, oli i llapis damunt tela, 35,5x32 cm.

Archie Gittes, *Desnudo femenino*, ca. 1932, oli damunt tela, 91x72,5 cm.

Fernand Léger, *Esquisse pour les plongeurs (fond jaune) (1er état)* [Esbós per a bussejadors (fons groc) (1r estat)], 1941, oli damunt tela, 66x84 cm.

Pilar Montaner de Sureda, *Esperant els nuvis*, ca. 1910, oli damunt tela, 152x204 cm.

Pilar Albarracín, *Mentira nº 3*. Sèrie «300 mentiras», 2009, fotografia en blanc i negre, 125x187 cm.

Norah Borges, *Sense títol*, ca.1920, fresc damunt pedra arenosa mallorquina i guix, 53x47 cm.

Marina Abramović, *The Family A*. Serie «Eight Lessons on Emptiness with a Happy End» [La família A. Serie «Vuit Lliçons sobre el buit amb un final feliç»], 2008, C-print damunt dibond, 150x120 cm.

Pablo Picasso, *Chouette* [Mussol], 1968, gerro tornejat. Argila blanca cuita, decoració amb engalba incisa, 30x22,5 cm.

Jean Fautrier, *Sense títol*, 1960, guaix damunt paper, 49,5x64,3 cm.

André Masson, *Dans la forêt* [En el bosc], 1955, tècnica mixta damunt taula, 65,5x50 cm.

Manolo Millares, *Cuadro 160 II*, 1961, tècnica mixta damunt xarpellera, 55x74 cm.

Josep Guinovart, *Sense títol*, 1970, collage damunt taula, 52x67 cm.

Joan Miró, «Sèrie Mallorca», 1973, gravat a l'aiguafort i a l'aiguatinta, signat i justificat. Àlbum format per 9 gravats, 72,5x89 cm.

Joan Miró, *El Abanderado*, c.1977, pintura, tela i materials diversos, 225x25x120 cm.

Joan Miró, *Chevaux en fuite par le vol de l'oiseau-terreur*, [Cavalls en fuga del vol de l'ocell terror], 1976, oli damunt aglomerat a l'estil "Pompier", 49x74 cm.

Joan Rabascall, *Out of order* [Fora de servei], 1971, emulsió fotogràfica damunt tela, 120x120 cm.

Antoni Miralda, *Sense títol*, 1973, guix tractat, 92x54,5x57 cm.

Mladen Stilinović, *Artist at work* [Artista a la feina], impressió digital, 30x40 cm. c/u (Políptic de 8 elements).

Francesca Woodman, *A woman: A mirror. A woman is a mirror for a Man, Providence, Rhode Island* [Una dona: un mirall. Una dona és un mirall per un home, Providence, Rhode Island], 1975-1978, gelatinobromur de plata, 13x13 cm.

Amparo Sard, Sèrie «L'oblit», 2009, Conjunt de 9 dibuixos (paper perforat) de 32,5 x 46 cm c/u

Ferran Garcia Sevilla, *Adán i Eva*, 1980, Acrílic damunt tela, 195x170 cm. (c/u)

Miquel Barceló, *Fifteen holes* [Quinze forats], 1987, tècnica mixta damunt tela, 285x355 cm.

José María Sicilia, *Sense títol*, 1989, tècnica mixta damunt tela, 219x221 cm.

José Manuel Broto, *Sense títol*, 1984, tècnica mixta damunt tela, 130x195,5 cm.

Ramon Canet, *Sense títol*, 1995, vinílica i collage damunt tela, 162x130 cm.

Miquel Barceló, *Piedra blanca sobre piedra negra*, 1989, tècnica mixta damunt tela, 231x286 cm.

Dineo Seshee Bopape, *Morupula (s/he who tames the rain)* [Morupula (el o la que doma la pluja)], 2016, acer pintat, llum LED, 110x290 cm.

© 2024 Es Baluard Museu d'Art Contemporani de Palma
Els continguts d'aquesta guia han estat adaptats i validats per membres de l'**Oficina d'Accessibilitat Cognitiva**
de **Coordinadora Balear de Persones amb Discapacitat**.

coordinadora
Coordinadora Balear de Persones amb Discapacitat